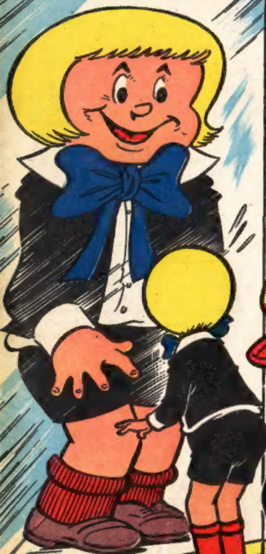
Nr. 35

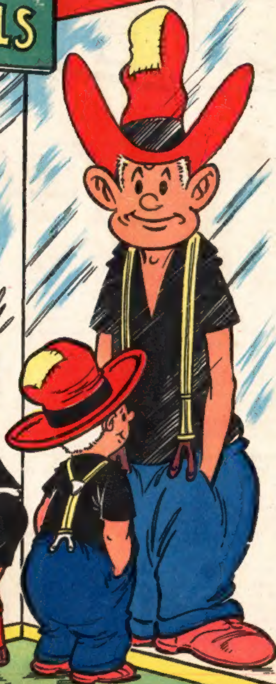
2 september 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

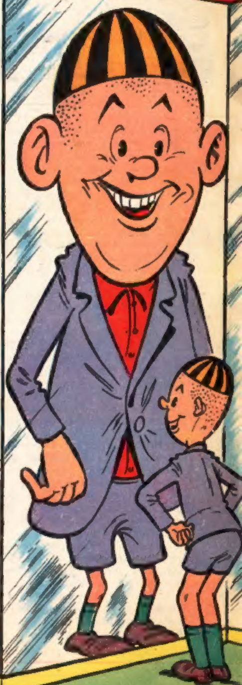

SJORS van de Rebellenclub

LACHSPIEGELS

De Witte Ster

Jack Osborne zat met een somber gezicht in het vuur te staren Een karaf, een glas, een kistje goede sigaren en een doosje lucifers stonden op een kleine tafel binnen zijn bereik; de kamer was gezellig ingericht en behaaglijk warm; maar tevreden was Jack Osborne niet, want zijn rechtervoet zat in een dik verband en rustte op een voetenbankje. Hij leed aan een kwaadaardige aanval van jicht. Opeens ging er een koude tocht door het vertrek en de dikke gordijnen achter Jack bewogen zich.

„Wie heeft dat raam opengezet?" mopperde de zieke halfluid.

„Ik," antwoordde een kalme stem en een man kwam van achter het gordijn vandaan; een man in een zwart kostuum, met een zwartzijden masker voor, zwarte handschoenen aan, en een pistool in zijn hand.

„Stop dat ding maar weg," bromde Jack. „Zie je niet dat ik me niet bewegen kan van de jicht? Wat wou je hebben?"

„De Witte Ster."

„Hm!" smaalde Jack Osborne. „Dacht je soms, dat ik die kostbare steen hier voor het grijpen had liggen?"

De man haalde een krant uit zijn zak en begon voor te lezen: „De beroemde Witte Ster in andere handen. Heden is de beroemde Witte Ster, een van de kostbaarste en, naar men zegt, een van de meest onheilbrengende diamanten ter wereld, gekocht door de bekende handelaar Jack Osborne. Naar wij vernemen had de verkoop plaats ten huize van de heer Osborne en veranderde de steen van eigenaar tegen de opmerkelijke prijs van vijfentachtigduizend pond. De heer Osborne schijnt van plan te zijn de steen in negen kleinere diamanten te laten kloven. Als het waar is, dat de vermaarde edelsteen tot nu toe iedere eigenaar ongeluk heeft aangebracht. . ."

„Hou op met dat geklets!" mopperde Jack Osborne ongeduldig.

De ongenode gast wierp de krant in de haard.

„Wat er volgt, is zéker geklets," zei hij. „De hoofdzaak is, dat de diamant vanmiddag in uw handen is overgegaan. Het is zaterdag, u hebt jicht en u bent de hele dag de deur niet uit geweest. Dus de diamant is hier in huis — en ik kom hem halen!"

„Je bent een brutale vlegel," riep Jack uit en hij greep naar zijn wandelstok die tegen zijn stoel stond.

„Laat los die stok," waarschuwde de indringer, „anders gaat mijn pistool af! Waar is de diamant? De sleutel van de safe alstublieft! U bent alleen in huis, geloof ik. Trouwens, als u om hulp mocht roepen. . ."

De hand met het pistool kwam dreigend naar voren. Brommend gaf Jack hem de sleutel.

Er was geen safe in de kamer te bekennen, maar de indringer liep het vertrek door en ging met zijn gehandschoende hand langs het eiken paneel aan de tegenovergestelde muur. Er schoof een stuk opzij en er werd een ronde stalen deur zichtbaar.

„U schijnt uw vak te verstaan," erkende Osborne onwillig.

„Anders was ik er lelijk aan toe," was het antwoord. De deur van de safe ging open. „U hebt niet naar mijn naam gevraagd en mijn ware naam zou ik u niet zeggen ook. Maar de politie kent mij als Felix."

„Een kattenaam, heel geschikt voor een insluiper!" spotte Jack.

Felix antwoordde niet. Snel bracht hij de inhoud van de safe naar de tafel en rangschikte alles rustig.

Jack Osborne keek oplettend toe, terwijl hij met zijn stok op de vloer klopte.

„Houd op met dat lawaai!" riep de indringer plotseling. „Het maakt me kregel."

„De jicht maakt mij kregel," antwoordde Jack. „Als u ook zo prikkelbaar en nijdig was als ik, zou u ook iets willen doen om uw gevoelens te luchten."

„Goed, ga dan voor mijn part uw gang," zei Felix. Hij had juist een stalen kistje uit de safe gehaald. „Waar is de sleutel hiervan?" wilde hij weten.

„Hier," zei Jack, het sleuteltje overhandigend. „Maar de Witte Ster zit er niet in."

„Zullen we wel zien," zei de indringer. Hij keerde het kistje op tafel om; er schitterden saffieren, robijnen en andere edelgesteenten. „Daar kan ik wel iets van gebruiken," lachte hij en hij stopte de grootste stenen in zijn zak. „Maar waar is de Witte Ster?" En hij richtte zijn pistool weer op Osborne.

„Ik heb niet gezegd dat hij in huis is," antwoordde Jack.

„Ik zal u vijf minuten de tijd geven om erover na te denken," zei de dief. En rustig begon hij alles op te bergen wat hij uit de safe had gehaald, uitgezonderd de edelstenen.

„Zo," zei hij. „De tijd is om! U hebt nog precies dertig seconden om te antwoorden. Waar is de Witte Ster?"

„In de bibliotheek — de kamer hieronder — staat nóg een safe. . ."

„Zeg dat dan! De sleutel!"

„Hier."

„Ik weet dat u niet lopen kunt, maar ik zal u toch maar zolang opsluiten."

Felix nam de sleutel uit het slot van de kamerdeur en deed de deur open. Maar hij had zijn voet nog niet op de drempel gezet, of twee paar handen grepen hem, twee agenten ontwapenden hem en sleurden hem terug in de kamer. Achter de agenten kwam een jongmens in een grijs pak binnen.

„Dat is dat," grinnikte Jack. „Ik hoefde niet te roepen om hulp te krijgen. Mijn secretaris, die nu achter u staat, zat in de bibliotheek. Hij begreep mijn kloppen wel. . . U hebt hem net tijd gegeven om de politie te halen."

„Dat is de eerste keer dat ik gepakt word!" riep Felix woedend.

„Stil maar. Ik zou zelf in zo'n geval ook het land hebben," grijnsde Jack. „Maar al had ik niet geklopt, dan had je de Witte Ster toch nooit gevonden."

„Waarom niet?" vroeg Felix.

„Omdat je er niet aan gedacht zou hebben om op de goede plaats te zoeken," antwoordde Jack bedaard. „Hij zit tussen het verband van mijn voet!"

Waard om te weten

Wie 's avonds bij helder weer naar de lucht kijkt, ontdekt eerst enkele opvallend lichte sterren en — bij beter toezien — honderden kleinere sterretjes. Tussen dat geflonker van al die puntjes ziet hij ergens één brede, lichtende streep, een soort witte regenboog. Dat is de melkweg.

Deze melkweg aan de sterrenhemel is veel groter dan hij lijkt. Hij bestaat namelijk uit niet minder dan tweehonderdvijftig miljard (250.000.000.000) sterren, die elk op z'n minst zo groot zijn als de zon. Dat betekent ruim een miljoen maal zo groot als onze eigen wereldbol, de aarde.

De melkweg is onmetelijk groot. Dat hebben de oude Mexicanen nooit geweten. Zij noemden deze sterrenstreep „de witte zuster van de regenboog" en dachten dat hij ongeveer even groot zou zijn als de kleurige boog in onze dampkring, die te zien is wanneer de zon op een regenbui schijnt. De Babyloniërs maakten het nóg bonter; die dachten dat de melkweg de toegang was tot de onderwereld.

De „overtreffende trap" in de aardrijkskunde prikkelt nog altijd de nieuwsgierigheid van geleerden en ontdekkingsreizigers. Welke is de hoogste berg? Het diepste meer? De langste rivier? De dikste boom? Ga zo maar een tijdje door.

Langzamerhand komt men daar natuurlijk wel achter, want de „ontdekking" van onze wereldbol gaat alsmaar door. Men is erachter gekomen, waar zich de grootste diepte van de Atlantische Oceaan bevindt. Dat is namelijk de Portoricotrog, want hier is de zee meer dan acht en een halve kilometer diep of om precies te zijn 8526 meter. Het is wel aardig deze diepte te vergelijken met de lengte van Amerika's langste rivier, de Mississippi. Voordat het water in deze rivier van de bron naar de monding is gestroomd, heeft het een afstand van 6730 kilometer afgelegd.

Tegenwoordig zijn parfums en eau de cologne in allerlei geurtjes en luchtjes te krijgen, maar vroeger was men al blij wanneer men zo maar een „reukwatertje" bezat. Het grootste bezwaar van de huidige soorten eau de cologne is, dat ze na enige tijd verdampt zijn, net als benzine of terpentijn. De oude Egyptenaren echter schijnen meesters geweest te zijn in het vervaardigen van houdbare reukwerken. In het museum te Cairo bevindt zich thans nog een vaas met reukwerk, welke drieduizend jaar oud is. De vaas is van albast (dat is een half doorschijnend, fijn en helderwit marmer) en werd indertijd gevonden in een drieduizend jaar oud koningsgraf. Het verwonderlijke is, dat na al die tijd de inhoud van de pul nog een heel sterke en bijzonder lekkere geur verspreidt. Natuurlijk heeft men het „reukspul" onderzocht, maar men is er nog niet in geslaagd het na te maken.

Mijn vader is geen struikrover

VERSLAGEN KEEK AMY NAAR DE TRIOMFANTELIJK LACHENDE TANTE, DIE SIR PERCY ZOETSAPPIG ANTWOORDDE.

AMY, DIE HUN HEBZUCHT KENDE, DEED EEN LAATSTE BEROEP OP SIR PERCY.

TANTE HARRIET EN NICHT CHARLOTTE PROTESTEERDEN HEFTIG.

AMY HERINNERDE ZICH NOG MAAR AL TE GOED HOE ZE UIT HAAR EIGEN HUIS WAS MEE-GEVOERD...

IN HUN ZUCHT NAAR GELD HADDEN ZE HAAR WILLEN MEENEMEN OM HAAR ALS DIENSTBODE TE GEBRUIKEN EN HAAR GELD TE BEMACHTIGEN.

SIR PERCY WILDE EEN EIND AAN HET ONDERHOUD MAKEN.

AMY MOEST TOEN WEL GEHOORZAMEN; MAAR HAAR HART WAS ZWAAR ALS LOOD TOEN ZE MEELIEP.

NET WILDE AMY IN HET RIJTUIG STAPPEN, TOEN TANTE HARRIET HAAR TOESNAUWDE.
NIKS ERVAN! VOORTAAN NEEM JE DE BEDIENDENPLAATS IN OP DE BOK NAAST DE KOETSIER.
DE DOCHTER VAN EEN STRUIKROVER IS GEEN GEZELSCHAP VOOR DAMES.

DE KOETSIER KEEK MEDELIJDEND NAAR HET MEISJE, DAT ZWIJGEND NAAST HEM ZAT.
SCHANDE, DAT EEN MEISJE ZO AFGESNAUWD WORDT DOOR EEN PAAR INHALIGE VROUWEN.

AMY'S GEDACHTEN WAREN VER WEG.
ALS VADER VANAVOND HET AFGESPROKEN TEKEN GEEFT... MISSCHIEN BRENGT HIJ GOED NIEUWS... DAN IS ALLE LEED GELEDEN.

HET WAS EEN VREEMDE THUISKOMST VOOR AMY, TOEN ZE EINDELIJK ASHWOOD BEREIKTEN.
HELP EERST DE KOFFERS NAAR BINNEN BRENGEN EN ZET DAN BINNEN DE THEETAFEL KLAAR.
DOE MAAR, JUFFROUW, IK NEEM DE ZWAARSTE WEL.

AMY BEGREEP AL GAUW WAT HAAR FAMILIE VAN HAAR WILDE.
HAAR BEZITTINGEN MOEST ZIJ UIT HAAR KAMER HALEN; CHARLOTTE WILDE DIE VOOR ZICHZELF INRICHTEN.

AMY'S PLAATS WAS VOORTAAN IN DE KEUKEN. ZE MOCHT ALLEEN BINNENKOMEN OM TANTE EN NICHT TE BEDIENEN!

TEGEN DE AVOND KWAMEN TANTE HARRIET EN CHARLOTTE DE KEUKEN BINNEN.
AFWASSEN DOE JE STRAKS MAAR. STEEK EERST DE KAARSEN BOVEN AAN EN LEG WARME KRUIKEN IN DE BEDDEN.
ZORG DAT HET BOVEN IN ORDE IS. STRAKS ZAL IK JE VERDERE ORDERS GEVEN.
AMY WIST DAT DIT ALLES EEN GEVOLG WAS VAN HAAR HOUDING TEGENOVER HAAR VADER, VAN WIE ZIJ VEEL HIELD.

TOEN ZE MET DE KAARSEN NAAR BOVEN GING, KEEK AMY UIT HET RAAM. ZE VEERDE INEENS OP.
EEN LICHTSIGNAAL... DAT IS VADER; HIJ WAARSCHUWT ME DAT IK BUITEN MOET KOMEN.

DAT LICHTJE WAS HET AFGESPROKEN TEKEN VAN HENRY LYNDON.
HIJ HAD GROOT NIEUWS VOOR AMY. MAAR HOE KWAM ZE ONGEMERKT DE DEUR UIT?

DE BOODSCHAP VOOR DE KONING

DE SOLDAAT GAF KATE HET DOCUMENT EN ZEI ZACHTJES:

ER STAAT EEN RAADSEL IN. LOS HET OP. HET IS VAN HET GROOTSTE BELANG VOOR DE KONING!

IK ZAL HET DOEN. GA NU GAUW!...

STEPHEN DE HUISKNECHT WACHTTE BUITEN MET EEN PAARD. DE SOLDAAT SPRONG IN HET ZADEL.

HOUD HEM! IK MOÉT HEM HEBBEN!...

VLUG, VLUG!

DE SOLDAAT WUIFDE MET DE ANDERE DOCUMENTEN EN SPRONG UIT HET VENSTER.

GRIJP HEM! LAAT HEM NIET ONTSNAPPEN!

DAN MOETEN JULLIE VLUGGER ZIJN! TOT ZIENS, HEREN.

DE RONDKOPPEN ZETTEN DE ACHTERVOLGING IN.

ALS JULLIE DE DOCUMENTEN WILT HEBBEN, ZUL JE ME EERST MOETEN PAKKEN.

ZIJ VOUWDE HET PAPIER OPEN EN LAS.

Niet ver van de plaats waar eens een schat werd gevonden, ligt nog een schat. Kijk naar het westen. Daar zijn vijf openingen. Door de middelste zie je een prachtig vergezicht.

IK BEGRIJP ER NIETS VAN. WAT BEDOELT VADER ERMEE?

KATE HIELD HAAR ADEM IN.

HOERA! HIJ HEEFT HET VLUGSTE PAARD UIT ONZE STAL!

KATE LIEP NU NAAR DE GALERIJ WAAR DE SCHILDERIJEN HINGEN.

HIER KAN IK RUSTIG LEZEN.

HAAR BLIK VIEL OP HET GROTE SCHILDERIJ.

VADER, WIST IK MAAR WAT U BEDOELT!

ZE KEEK NAAR EEN KLEINER SCHILDERIJ ERNAAST. HET WAS HAAR EIGEN PORTRET.

DIE JAPON DROEG IK, TOEN IK TIEN JAAR WERD, EN HET MEDAILLON DAT IK DAAR DRAAG, VOND IK MIJN GROOTSTE SCHAT.

HET MEDAILLON! DAT WAS MIJN GROOTSTE SCHAT! IK HEB HET TOEN IK TIEN JAAR WAS, IN DE RUÏNE VERLOREN.

KATE HERINNERDE HET ZICH NU...
EN HOE VERDRIETIG ZE TOEN WAS...

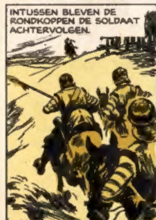

...EN HOE BLIJ, TOEN HAAR VADER HET MEDAILLON HAD GEVONDEN!

KATE WIST NU DAT ZE HET BEGIN VAN DE OPLOSSING HAD GEVONDEN!
DUS DAN MOET ER IN DE RUÏNE IETS BEGRAVEN LIGGEN, DAT VAN GROOT BELANG IS VOOR DE KONING. ER STAAT, DAT ER NOG EEN SCHAT BEGRAVEN LIGT.

HET BEGINT DONKER TE WORDEN. MORGEN GA IK KIJKEN.

ONDER AAN DE TRAP ONTMOETTE KATE DE HUISKNECHT, DIE RICHARD NAAR BOVEN BRACHT.
HEB JE NOG IETS VAN DE SOLDAAT GEHOORD?
NEEN, HIJ REED ZO SNEL ALS DE WIND. DE RONDKOPPEN ZULLEN HEM NIET KRIJGEN.

WEES MAAR NIET BANG, KATE. DE SOLDAAT HAD HET SNELSTE PAARD UIT ONZE STAL.
IK HOOP DAT JE GELIJK HEBT, RICHARD.

INTUSSEN BLEVEN DE RONDKOPPEN DE SOLDAAT ACHTERVOLGEN.

TENSLOTTE ECHTER RAAKTEN ZIJ HET SPOOR BIJSTER. DE KAPITEIN BEVAL ZIJN MANNEN HALT TE HOUDEN.
DE KEREL IS ONTSNAPT! WE KUNNEN HEM IN HET DONKER NIET MEER VOLGEN.

DE SOLDATEN HIELDEN HALT, MAAR PLOTSELING...
KAPITEIN, DE SOLDAAT HEEFT DEZE PAPIEREN VERLOREN. ZE LAGEN OP DE WEG.

DE KAPITEIN NAM DE DOCUMENTEN AAN.
EEN PAAR WAARDELOZE LANDKAARTEN! MAAR... DE SOLDAAT WAAGDE NIET VOOR NIETS ZIJN LEVEN! DAAR ZIT IETS ACHTER EN JUFFROUW TRENCOMBE WEET ER MEER VAN.

KATE GING DE VOLGENDE MORGEN, DIRECT NA HET ONTBIJT, NAAR DE RUÏNE. STEPHEN HAD MARTHA MET EEN BOODSCHAP NAAR HET DORP GESTUURD.
HALLO, KATE, MAG IK MEE? DAN GAAN WE SAMEN BALLEN!
HET SPIJT ME, RICHARD...

El. Beresford
Tekeningen van Frans Lammers

11

De schat van de zeerovers

KORTE INHOUD: *Jim en Gappy horen van Vicky en Peter dat ze een uitnodiging gekregen hebben om met Jane de kerstvakantie door te brengen bij de vader van Paul Brooker. Met zijn allen maken ze plannen om aan geld te komen, want ze willen Pauls vader niet alles laten betalen. Mevrouw Willoughby is bereid haar kasteel gedurende enkele weken te verhuren. Spoedig komt er een liefhebber voor: meneer Hagenbach uit Texas. Vicky en Peter weten hem zodanig te bewerken, dat hij het kasteel komt bekijken, waarna Hagenbach verklaart het te willen huren. Hij heeft echter nog één wens: er moest eigenlijk een spook in het kasteel huizen. Jane leent een harp, maar wordt door Hagenbach verrast als ze er 's nachts op speelt. Stomverbaasd horen beiden even later een geluid dat op harpmuziek lijkt. De vakantiereis begint. De kinderen vliegen naar Trinidad en gaan vandaar per boot naar hun bestemming. Onderweg zien ze juffrouw Potts, met wie ze in het vliegtuig al hebben kennisgemaakt, maar deze doet of ze hen niet kent. Op het eiland ontmoeten ze de ouders van Paul. De volgende dag worden ze door een man, die ze op hun reis al meer gezien hebben, gewaarschuwd voor juffrouw Potts; hij beschuldigt haar van smokkelarij.*

„Daar komt iemand aan. Ik hoor voetstappen," zei Jane.

De man schoot onmiddellijk overeind, rende de veranda af en verdween in de richting van de baai, een spoor van natte voetafdrukken achterlatend. Maar op het moment, dat hij in zijn boot stapte, had Paul hem ingehaald.

„U hebt helemaal vergeten ons uw naam te noemen," zei hij, terwijl hij de boot vasthield.

De man ging zitten en nam de roeispanen ter hand, maar Paul gaf hem geen kans te vertrekken.

„Hoe is uw naam?" drong hij aan.

„Brown," zei de man snel. „Clarence Brown. Tot ziens." Hij gaf een ruk aan zijn roeispanen en de boot schoot vooruit.

Jane, Jim en Gappy waren in druk gesprek, toen Paul terugkwam in de kamer.

„Ik geloof er niets van," zei Jane. „Juffrouw Potts ziet er helemaal niet uit als een smokkelaarster."

„Dat is natuurlijk onzin," antwoordde Gappy. „Weet jij dan soms hoe smokkelaars er uit zien?"

Jims ogen straalden. „Niet kibbelen," zei hij. „Er is één manier om erachter te komen of die vreemde snoeshaan de waarheid sprak of niet."

De andere drie keken hem aan.

„En welke manier is dat, meneer de detective?" vroeg Paul.

„We gaan op zoek naar juffrouw Potts," antwoordde Jim bedachtzaam. „En we proberen erachter te komen of ze iets te maken kan hebben met een smokkelaffaire."

Paul kneep zijn ogen half dicht.

„Volgens mij is ze gisteravond hier aan land gegaan," zei hij.

„En ál dat zo is... waar kan ze dan logeren?" vroeg Gappy, naar het water van de baai starend.

„Er is op het eiland maar één hotelletje," zei Paul. „Het staat aan de rand van het dorp."

Jane stond op. „Kom mee," zei ze. „Laten we dan geen tijd verliezen en er meteen op afgaan."

Het was een kwartiertje lopen, maar in de brandende hitte viel het toch niet mee en ze waren allemaal blij, toen Paul op een klein, wit huisje wees en zei: „Dat is het hotel, jongens! Of eigenlijk is het meer een pension. Ik ken de eigenares vrij goed. Mevrouw Tumbrill heet ze."

Jim bleef plotseling staan.

„Laten we eerst even een plannetje maken," stelde hij voor, terwijl hij zijn blik langs het lage huis van mevrouw Tumbrill liet gaan. „Jullie herinneren je nog wel, dat juffrouw Potts ons niet wilde kennen aan boord van de *Koningin der eilanden*. Daarom kunnen we nu moeilijk gewoon op haar af stappen en een babbeltje met haar maken. Ik stel voor dat we ons groepje in tweeën splitsen. Gappy en Jane gaan naar de voorkant van het huis en Paul en ik lopen eromheen. We doen voorlopig niets anders dan de boel verkennen. En als je juffrouw Potts ziet aankomen, begin je flink hard ruzie te maken met elkaar. Gesnapt? Dat is het waarschuwingsteken."

Iedereen knikte en ze liepen verder langs het strand. De meisjes bleven langzaam een beetje achter en deden alsof ze grote belangstelling hadden voor de schelpen, die in het warme zand lagen. Af en toe bukten ze zich om er een paar op te rapen en ze namen er rustig de tijd voor om hun vondsten met elkaar te vergelijken.

Toen ze langs de veranda van het huisje liepen, zagen ze een donkere vrouw naar buiten komen die een kleedje begon uit te slaan.

„Goedemorgen, jongelui!" riep ze vriendelijk. „Een warme dag, hè? Willen jullie niet een fris glas limonade drinken?"

„Nou, alstublieft," antwoordde Gappy en ze liep door het warme zand naar het terrasje van mevrouw Tumbrill.

... achter een grauwe bok aan, die met zijn sik in de lucht voor haar uit huppelde.

„Kun jij je voorstellen dat het morgen Kerstmis is?" vroeg Jane, terwijl ze in de rieten stoelen voor het huis wachtten.

„Ik vind het nog steeds niet aardig van mezelf, dat ik grootvader aan zijn lot heb overgelaten. Ik hoop maar... O, daar is mevrouw Tumbrill."

De twee meisjes stonden op en namen de twee glazen koele limonade met een dankbare blik aan.

„Wat ontzettend aardig van u," zei Gappy, op een stukje ijs zuigend. „U zult het al druk genoeg hebben met al die pensiongasten en..."

„O nee. Was dat maar waar!" onderbrak mevrouw Tumbrill haar. „Ik heb het bijna nooit druk. Dat komt... de mensen kennen ons eilandje eigenlijk niet. Vakantiegangers gaan naar Grenada of Sint-Vincent. Ze wéten niet eens dat we hier zo'n verrukkelijk strand hebben."

„Maar u zult toch wel een paar gasten hebben?" vroeg Jane verbaasd.

„Eén," antwoordde mevrouw Tumbrill met een spijtig gezicht. „Eén dame. Wat ze hier komt zoeken, weet ik ook niet. Maar... O, kijk die lastige bok nou toch weer eens! Nou heeft ie alweer zijn touw kapot gekauwd. Als je hem niet in de gaten houdt, loopt hij zo de zee in. Nee, nee, jongedames, blijven jullie maar hier. Het is nogal een eenkennig beestje en hij zou jullie weleens minder vriendelijk kunnen begroeten."

Mevrouw Tumbrill pakte haar rokken bij elkaar en rende het strand op, achter een grauwe bok aan, die met zijn sik in de lucht voor haar uit huppelde.

„Wat zouden de jongens aan het doen zijn?" zei Jane zenuwachtig.

De jongens besteedden hun tijd bijzonder nuttig.

Aan de achterkant van het huis was geen mens te bekennen en ze klommen heel voorzichtig over de balustrade van de veranda en luisterden met ingehouden adem. Ze hoorden het gepraat van de meisjes en daarna de snelle voetstappen van mevrouw Tumbrill in de richting van het strand.

„Jij houdt hier de wacht," fluisterde Paul. „Dan ga ik even binnen een kijkje nemen. Als we iemand zien, zeggen we gewoon dat we iets wilden drinken en dat er niemand naar buiten kwam. Ik ben zo terug."

Jim knikte en zag Paul door de achterdeur naar binnen glippen. Zijn hart bonsde tweemaal zo hard als anders en hij voelde zich plotseling helemaal niet zo prettig met het hele geval. Tenslotte was juffrouw Potts heel aardig voor hem geweest in het vliegtuig en nu waren ze haar aan het bespieden...

„Psst!" zei Paul plotseling vlak bij Jims oor.

Hij leunde uit een raam aan de achterkant van het huis en Jim kroop naar hem toe.

„Hier is de kamer van juffrouw Potts," zei Paul. „Haar mantel hangt aan de binnenkant van de deur. Maar wat schieten we daarmee op? Ik kan toch moeilijk in haar kasten en laden gaan snuffelen!"

Jim ging op zijn tenen staan en keek de vrij sombere kamer binnen. Het zag er keurig opgeruimd uit, maar je kon ook niet verwachten, dat de vloer bezaaid zou zijn met diamanten en edelstenen. Hij zag nergens koffers of een tas. Helemaal niets.

En plotseling voelde Jim een warme adem in zijn nek. Iets hards drukte op zijn schouders en een vreemde stem zei in zijn oor: „Mmmmmeeeeeeeeech!"

Jim bedacht zich geen moment, nam zonder om te kijken een duik door het openstaande raam en belandde met een flinke klap op de houten vloer van de kamer. Paul verloor prompt zijn evenwicht, sloeg achterover en viel languit op het muskietennet, dat over het bed heen hing.

Buiten hoorden de meisjes het kabaal en ze sprongen verschrikt op.

„Zouden de jongens dat zijn?" vroeg Gappy angstig. „Wat moeten we doen?"

Mevrouw Tumbrill rende nog steeds op het strand heen en weer. Maar van de andere kant zagen ze plotseling iemand

Paul verloor prompt zijn evenwicht, sloeg achterover en viel languit op het muskietennet, dat over het bed heen hing.

naderen, die ze al uit de verte herkenden

„Juffrouw Potts!" zei Jane.

„Geef terug die schelpen!" riep Gappy onmiddellijk met grote tegenwoordigheid van geest. Ze gaf Jane een por in haar zij en fluisterde: „Vooruit! Ruzie maken. Dat hebben we afgesproken, weet je wel!"

„Die zijn helemaal niet van jou!" gilde Jane terug. „Ze zijn van mij." Haar stem sloeg bijna over van opwinding. „Ik heb ze zelf opgeraapt en je weet dat ik die roze juist zo graag wilde hebben. Blijf af!" Het gekrijs van de twee meisjes moest op honderden meters te horen zijn. . .

Intussen maakte Paul zich met wanhopige bewegingen los uit het muskietennet, terwijl Jim met afgrijzen staarde naar de grijnzende bok, die zijn kop door het open raam naar binnen stak.

„Mmmeeeeeeeh!" zei hij voor de tweede maal met trillende sik en hij maakte een aanvallende beweging in de richting van de twee jongens

De stemmen van de twee ruziemakende meisjes verbraken de stilte en de bok draaide zich met een ruk om en ging op onderzoek uit

„Vlug! Vlug!" zei Paul. „Dat betekent dat juffrouw Potts in de buurt is Help me alsjeblieft met dat ellendige muskietennet. Ik hoop maar dat ik het niet beschadigd heb."

Jim kwam snel tot zichzelf en begon zijn vriend te helpen. Terwijl ze koortsachtig bezig waren het muskietennet goed te leggen, hoorden ze de meisjes doorschreeuwen

„Zo, het ligt," zei Jim, terwijl hij een punt van het net rechttrok. „Je ziet er niets meer van Hee! Wat is dat?"

Hij had een stuk doorzichtig groen papier in zijn hand, dat uit het net op de grond was gedwarreld.

„Daar hebben we nou geen tijd meer voor," zei Paul, die al bij de deur stond.

Maar Jim stond het briefje al te lezen.

„Vijftien ruw, tweede. Twee ruw, eerste. Verschillende andere. Nummers en type onbekend. Zoek contact met Gouden Liefde. Route onbekend."

Ondanks zijn haast om weg te komen liep Paul op Jim af en las het briefje over zijn schouder mee. In een opwelling hield Jim het even tegen het licht en ze zagen allebei tegelijk in de linkerbovenhoek een watermerk. Het zag er uit als Perial Diamant Maatschappij.

„Maar dan is ze dus. . ." zei Paul. „Hier. Stop het vlug onder het net en kom dan mee. Ik kijk of er niemand aankomt"

Jim vouwde het velletje papier snel in tweeën en liet het onder het muskietennet verdwijnen.

„De weg is veilig! Kom mee!" fluisterde Paul in de deuropening.

De meisjes bevonden zich nog steeds op het terrasje met hun rug naar juffrouw Potts toe, die haar pas inhield. Ze had ongezien langs de achterkant het huis kunnen binnengaan, maar ze scheen te aarzelen. Het was zelfs of ze de aandacht van de meisjes wilde trekken.

En toen kwamen Paul en Jim plotseling de hoek om.

„Ach, dag, juffrouw Potts," zei Jim vriendelijk. „Hoe maakt u het?" In zijn hart voelde hij zich een dief, omdat hij net haar kamer was binnengeslopen. . .

Juffrouw Potts beet zich op de lip. Ze kón onmogelijk doen alsof ze de kinderen helemaal niet kende en daarom zei ze: „Dag, jongelui. Ik heb helaas weinig tijd en ik kan niet blijven praten."

Ze liep snel langs Jim op het huis af en op het moment, dat ze hem passeerde, fluisterde ze: „Ik kan het niet uitleggen, maar blijf asjeblieft uit de buurt van de dikke man die jullie hebben gezien aan boord van de *Koningin der eilanden*. Hij is gevaarlijk!"

Ze was al bijna bij het huis, toen het tot Jim doordrong wat ze gezegd had.

„Asjemenou!" riep hij uit.

HOOFDSTUK IX

Ezeltje rijden

Jim wilde dat ze na het eten bij elkaar zouden komen om de gebeurtenissen van die morgen te bespreken. Maar de hitte en de gevulde magen gooiden roet in het eten. Toen ze op het terrasje achter het huis in de rieten stoelen hadden plaatsgenomen, dommelden ze één voor één in en lieten Jim alleen aan het woord.

„Als je het mij vraagt, zijn jullie gewoon niet waard dat je in aanraking komt met smokkelaars," zei hij verontwaardigd

En aangezien een zacht gesnurk het enige antwoord was, gaf hij het maar op, sloot zijn ogen en sliep ook in.

Een kwartiertje later wekte Reus hen. Hij had wat gezwommen in de baai en toen hij terugkwam, schudde hij zich midden tussen de kinderen droog

„Hee! Het regent!" zei Jane.

„Wel nee. Dat is Reus," antwoordde Paul geeuwend. „Ga niet liggen, eigenwijze hond." En Reus ging onmiddellijk log op Pauls voeten liggen.

„Zoals ik al zei," begon Jim, zich uitrekkend, „hebben we volgens mij te doen met twee mysteries. Ten eerste: wat is de betekenis van dat geheimzinnige briefje? En ten tweede: waarom is meneer Brown zo gevaarlijk?"

„Over dat briefje heb ik eens nagedacht," zei Paul. „Vijftien ruw zou weleens kunnen betekenen: vijftien ruwe diamanten; en eerste en tweede wil volgens mij zeggen: eerste en tweede kwaliteit. Maar wat dat geheimzinnige „Gouden Liefde" betekent, weet ik niet Evenmin als ik iets begrijp van de houding van meneer Brown."

Wordt vervolgd

SPELEND

In Speelgoedland werden sportwedstrijden gehouden en de eerste prijs bij het hoogspringen was een fiets. Wikwak de wekker wilde die graag winnen. „Vooruit," zei hij bij zichzelf, „niet bang zijn." Toen haalde hij diep adem en sprong. „Goed zo," riep Dollie Dimpel.

Daarna was het de beurt aan Bulletje Ballon. Hij was erg goed in hoogspringen en hij liet het touw zo hoog mogelijk spannen. Dat vonden ze allemaal moedig van hem. Bulletje haalde een paar keer heel diep adem en iedereen riep: „Zet hem op, Bulletje."

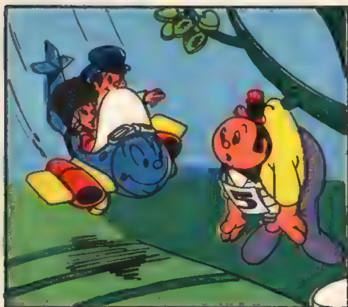

Eindelijk was Bulletje klaar. Hij had zoveel lucht ingeademd, dat hij bijna niet meer op de grond kon blijven staan. Toen sprong hij. Het was een prachtsprong. Alleen was het erg jammer dat Bulletje, toen hij over het touw heen was, schuin omhoog de lucht inschoot.

„Alle bommen en granaten," riep Tommie. „We moeten iets doen." Hij rende weg en kwam terug met Fladder Vliegmachien. „Kun jij Bulletje terugbrengen, Fladder?" vroeg hij. Intussen had Janmaat de matroos zijn verrekijker gepakt om te kijken waar Bulletje gebleven was.

SPEELGOED

Even later gingen Fladder, Tommie en Wikwak Bulletje zoeken. Het duurde lang voor ze hem vonden. Bulletje was met zijn jasje aan een tak blijven haken en hing nu tussen hemel en aarde. „Wat ben ik blij dat jullie me gevonden hebben," zuchtte hij.

Tommie en Wikwak probeerden Bulletje van de tak los te maken, maar dat ging niet gemakkelijk. „Je moet al de extra-lucht uitblazen die je voor het springen ingeademd hebt," zei Tommie. „Dan kan ik je losmaken en hoeven we niet bang te zijn dat je weer wegvliegt."

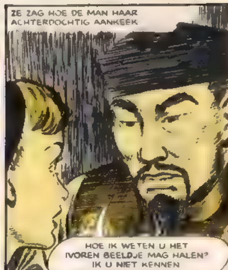
Bulletje deed wat Tommie zei; maar hij blies te veel lucht uit en werd kleiner en kleiner. Maar dat vond hij niet erg. Toen ze op het sportveld kwamen, gaf de burgemeester hem de fiets. Wikwak stond erbij en vond het jammer dat hij hem niet gewonnen had.

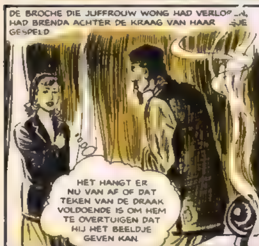

Toen kreeg Bulletje een idee. „Jij mag de fiets hebben," zei hij, „als ik de pomp mag houden." Dat vond Wikwak erg aardig. En Bulletje was ook tevreden, want hij hield het meest van lucht en met die nieuwe pomp kon hij zich net zo vaak oppompen als hij wilde.

De kristallen kroon

GESCHROKKEN BLEEF BRENDA EERST STAAN, TOEN ZETTE ZE HET OP EEN LOPEN.
VLUG, ER ACHTERAAN!

INTUSSEN DACHT ROB VOORTDUREND AAN BRENDA. HIJ KON ZICH MOEILIJK LOSMAKEN VAN DE TROEP VROLIJKE VOLKSDANSERS.
ZOU HET BRENDA GELUKT ZIJN? IK MOET ZIEN WEG TE GLIPPEN. ALS ZIJ IN GEVAAR IS..

OPEENS SCHROK ROB OP.
OEI! DAAR GAAT BRENDA EN JUFFROUW WONG ZIT HAAR NA! DAN HEEFT ZE HET [redacted] BEMACHTIGD.

ROB DACHT NIET LANG NA. HIJ LIET DE GROEP PLOTSELING EEN ANDERE RICHTING UITGAAN.
HIERHEEN, KOM MEE. VOORUIT, LUI!
DAT IS HAAR BROER! HIJ WIL ONS TEGENHOUDEN.

ROB ONTVLUCHTTE DE KRIOELENDE MENIGTE EN LIEP BRENDA ACHTERNA.
ROB, GELUKKIG DAT JIJ HAAR WIST TEGEN TE HOUDEN. WANT ANDERS..
HEB JE HET BEELDJE? WE HEBBEN GEEN TIJD OM DE SCOOTER TE HALEN. VOORUIT. LOPEN MAAR..

JUFFROUW WONG RIEP HAAR HANDLANGERS TE HULP
HOLMAN, WE MOETEN HET ZEVENDE BEELDJE VAN DIE KINDEREN AFPAKKEN. DIE KANT UIT. VLUG!

DE ACHTERVOLGING WERD INGEZET

De man van staal

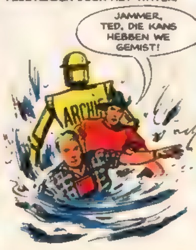

ONDER OORVERDOVEND LAWAAI GLEDEN DE DRIE VRIENDEN
[redacted]
WE GLIJDEN STRAKS ZO HET WATER IN. OF MOETEN WE ERAF SPRINGEN
NEE, BLIJF ZITTEN, KEN. IK WEET WEL HOE WE DE KERELS HET VLUGST KUNNEN INHALEN.

HET ZAND STOOF HOOG OP TOEN HET ROTSBLOK OVER HET STRAND SCHOOT.
BEGRIJP JE HET NU, KEN? MET ZO'N HOGE SNELHEID SCHIETEN WE OVER HET WATER.. VER GENOEG, HOOP IK..

EVEN LATER BEGON DE VREEMDSTE REIS DIE ZE OOIT MAAKTEN.

PATCH WAS VERLAMD VAN SCHRIK.
DAGUSTA, WE ZIJN VERLOREN! ZE STEVENEN RECHT OP ONS AF. DIE KERELS ZIJN GEWOON TOVENAARS!
OP EEN ROTSBLOK? ZE ZULLEN ONS HEUS NIET [redacted]

DAGUSTA HAD GELIJK, WANT EVEN LATER ZONK HET ROTSBLOK.
NU DE VAART MINDERT, ZAKT HIJ NAAR DE BODEM. ALS DE VOORKANT NOG MAAR EVEN BOVEN BLIJFT!

[redacted]
ZAKTE DE STEEN NAAR DE
[redacted]
PLOETERDEN DOOR HET WATER.
JAMMER, TED, DIE KANS HEBBEN WE GEMIST!
ARCHIE

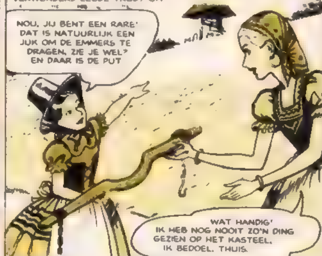

DAGUSTA LACHTE HET DRIETAL UIT
GA MAAR GAUW NAAR HUIS. JE KANS IS VERKEKEN: WIJ HEBBEN DE SCHAT IN HANDEN WAARVOOR JE ZO HARD HEBT GEWERKT.

De samenzwering tegen prins Rudolf

DE HERTOG VAN LICHTENBERG ZOU INDERDAAD ERG GESCHROKKEN ZIJN, ALS HIJ ZIJN NICHTJE GEZIEN HAD. HIJ WAS ERG GESTELD OP VORMELIJKHEID. HIJ HAD GEEN IDEE VAN ANITA'S VERMOMMING EN VAN HAAR BEZOEKEN OVER DE GRENS. OOK DE GEZANT VAN HILVANIA WIST ER NATUURLIJK NIETS VAN.

DE PRINSES VERSTARDE.

3

Olivier lijdt schipbreuk

door David Scott Daniell

met tekeningen van H. J. Giesen

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op Sicilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Als Olivier klaagt dat er op het eiland niets te beleven valt, krijgen sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard van vaandrig Boscowen opdracht de gevangene Zucconi, die voor de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zwaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad getuigenis af te leggen van de poging die Zucconi met zijn bende heeft ondernomen om het regiment in een hinderlaag te lokken. Pollie mag niet mee. De volgende ochtend vertrekt de Zwaluw naar Gibraltar.*

Het is ook de eerste keer dat ik zelfstandig het bevel voer over een schip!"

„Nou," zei Boscowen vriendelijk, „ik geloof dat jij het moeilijker hebt dan ik. Kapitein zijn op een kotter lijkt me geen kleinigheid."

„Och, dat valt best mee. De bemanning bestaat van a tot z uit krijgsgevangenen. Die eten uit de hand. De eerste luitenant heeft ervoor gezorgd dat ik de beschikking heb gekregen over een prima stelletje kerels. Ik geef toe dat ik er wel graag wat meer had gehad, maar het is een troost dat het stuk voor stuk ervaren zeelui zijn."

Hij wandelde weer langzaam naar voren, liet zijn blikken over het schip dwalen en riep: „Koers twee streken naar bakboord verleggen!"

„Twee streken naar bakboord," herhaalde de stuurman. En de matroos, die aan het stuur stond, voerde het bevel onmiddellijk uit.

Toen de adelborst zich weer bij Boscowen voegde, bleef hij staan, in de hoop dat de vaandrig voldoende onder de indruk was van zijn vaardigheid als kapitein.

„Een aardig scheepje, die *Zwaluw*, nietwaar, Jolliffe?"

„Och," antwoordde de adelborst, „de schuit was nogal beschadigd, toen we hem te pakken kregen. Vooral onder de waterlijn zijn er hier en daar zwakke plekken ontstaan. Maar och, als het weer zich goed houdt en de wind oost blijft, halen we Gibraltar op onze slofjes. Daar kunnen ze het schip dan wel even op de helling nemen om te zorgen dat het er

tegen de tijd van vertrek weer tiptop uit ziet."

„Eerlijk gezegd vind ik het wel een grappig idee om te varen op een Frans schip, dat de Britse vlag voert," merkte Boscowen op. „We hebben het weer wel mee, hè?"

„Inderdaad, als het tenminste aanhoudt. In deze tijd van het jaar wil er op de Middellandse Zee nog weleens onverwacht een storm opsteken. Als we daarin verzeild raken, moet ik nog zien hoe we het eraf brengen. Tussen twee haakjes, hoe staat het eigenlijk met je gevangene?"

„O, die zit veilig opgesloten in het vooronder. Een ongure klant, dat kan ik je verzekeren! Wacht, daar komt de sergeant aan. Even vragen hoe de zaak erbij staat."

Samen wandelden ze naar het voordek, waar Boscowen sergeant Trott bij zich riep.

„Hoe maakt de gevangene het?"

„O, aan die ouwe Zucconi hebben we geen kind," luidde het antwoord. „Het eerste kwartiertje heeft hij nogal wat herrie geschopt. Maar daar was voor hem al gauw de aardigheid af. Op het ogenblik is hij zeeziek."

„Zeeziek?" zei Jolliffe minachtend. „En dat met zo'n zacht briesje! Vertel me eens, sergeant, heeft u het met uw mannen aan boord van mijn schip een beetje naar uw zin?"

„Nou en of. Maar mag ik u iets vragen?"

„Natuurlijk, sergeant. Wat is er aan de hand?"

„Ja, ziet u, ik heb geen thee mee aan boord genomen. En ik heb ontdekt dat de kok aan boord ook al zonder zit. Ik vraag me af of u er misschien raad op weet. Een kopje thee op zijn tijd hoort er toch eigenlijk echt wel bij."

„Spijt me erg, sergeant, maar er is geen thee aan boord," antwoordde de jonge kapitein. „Anders zou ik je zeker van dienst zijn."

„Pech gehad, sergeant," zei Boscowen.

„O, dan doen we het wel zonder. Hoewel, als ik m'n kopje thee moet missen, word ik altijd een beetje kriegelig."

Hij salueerde en ging zijns weegs. De beide jonge officieren keken hem na.

„Een prima sergeant, die Trott," zei Boscowen. „Die leerling-tamboer daar aan de reling is zijn neef. Een appel die niet ver van de stam is gevallen."

„Hij maakt een uitstekende indruk," zei Jolliffe.

Rustig doorliefde de *Zwaluw* de golven. Eindeloos strekte zich naar alle kanten de lichte deining van de blauwe Middellandse Zee uit. De kustlijn was geheel uit het gezicht verdwenen.

De zon klom hoger en hoger aan de hemel en het werd warmer en warmer. En geleidelijk, heel geleidelijk begon de zachte bries aan te wakkeren. . .

HOOFDSTUK 2

Iedereen in de boten!

„Je kunt me geloven of niet, Olivier, maar er scharrelen hier in de Middellandse Zee bij tijd en wijle nog hele troepen zeerovers rond."

Als soldaat Pilchard op z'n praatstoel zat, kon je meestal niet gemakkelijk nagaan wat je van zijn verhalen moest geloven en waar zijn fantasie begon. Maar toch draaide Olivier zich om, ging met zijn rug tegen de verschansing staan en zocht de horizon aan de andere kant van het schip af. Er was op de hele wijde watervlakte geen teken van leven te bekennen.

„Echte piraten, bedoelt u, oom Pharao?" vroeg hij. „Met zo'n doodskopvlag aan de hoogste mast?"

„Precies, mijn jongen. Echte piraten. Maar wat die vlag aangaat, ze gebruiken er gewoon een die hun het beste schikt, of het nu een Britse, Franse of Italiaanse is."

„Maar onze vloot brengt die zeeroversschepen toch altijd tot zinken?"

„Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan, Olivier! Maar als een oorlogsschip tegen zo'n stel piraten aanloopt, laat het zich zo'n kans niet graag ontglippen. Maar ik zeg je nog eens: een zeeroversschuit overmeesteren is makkelijker gezegd dan gedaan. Die piraten hebben bijzonder snelle schepen en ze weten ermee om te gaan ook. Als een onschuldig koopvaarder hun pad kruist, gaan ze er meestal regelrecht op af om hem onder vuur te nemen. Maar als ze een oorlogsschip ontmoeten, of het nu van Engelse

„Hij maakt een uitstekende indruk," zei Jolliffe.

dan wel van Franse herkomst is, weten ze niet hoe vlug ze rechtsomkeert moeten maken. Van één ding kun je zeker zijn: als je in de handen van zeerovers valt, heeft je laatste uurtje geslagen."

Olivier slikte eens, tuurde nogmaals de zee af en liet daarna zijn blikken langs het want van de *Zwaluw* glijden.

„Ik moet nog zien dat een Italiaanse zeerover ons durft aan te vallen," zei hij zonder veel overtuiging. En om het gesprek in een andere richting te sturen voegde hij eraan toe: „Ik wou maar dat we Pollie bij ons hadden."

„Ja, ik vind het ook een beetje ongewoon om haar niet in de buurt te hebben," antwoordde soldaat Pilchard. „Al moet ik je eerlijk bekennen dat ik haar soms maar een brutaal nest vind."

„Zo zijn meisjes nu eenmaal," zei Olivier.

Een tijdlang dachten ze zwijgend over deze kwestie na. Toen grinnikte soldaat Pilchard: „Toch is het grappig dat zij Pollie heet en jij Olivier."

Tegen de verschansing leunend begon hij het oude liedje van Pollie Olivier te zingen, die zo graag soldaat wilde worden. Onmiddellijk deed Olivier een greep in zijn binnenzak, haalde zijn fluit te voorschijn en begon het liedje te begeleiden. Aan het eind van het eerste couplet liet hij een paar mooie tierelantijnen horen en wilde daarna aan het tweede beginnen. Op dit moment bleef hij stokstijf staan, met de fluit nog aan zijn lippen. „Oom Pharao," zei hij, „heeft u dat gehoord?"

„Wat zou ik hebben gehoord?"

„Het was net of er ergens een soort echo vandaan kwam!"

„Echo? Beste jongen! Aan boord van een schip vind je torren en luizen, je kunt er zeeziek worden, je krijgt er nu en dan een klap tegen je hoofd van de een of andere gek en het schijnt dat je soms ook weleens de zeemeerminnen kunt horen zingen. Maar echo's? Nee, die bestaan aan boord niet."

„Nou, dan is het zeker een zeemeermin geweest. Ik zal het nog eens proberen," zei Olivier.

Hij speelde de eerste twee regels van het liedje van de kleine Pollie Olivier en daarna bleven ze samen staan luisteren. Er was geen twijfel aan: ergens dichtbij klonk de rest van het couplet, dat iemand zacht voor zich heen scheen te neuriën. Ze wisselden een snelle blik.

„Als dat een zeemeermin is," zei soldaat Pilchard geheimzinnig, „moet ze in dat vat zitten, dat daar naast de grote mast staat!"

Tegelijkertijd wierpen ze een blik in de richting van het vat, dat zuidvruchten van de een of andere soort scheen te bevatten.

„Het is Pollie!" zei Olivier. „Lieve help, nu heb je de poppen aan het dansen. We worden hier toch niet bespioneerd, oom Pharao?"

„Er is geen levende ziel te bekennen," antwoordde oom Pharao, nadat hij vlug om zich heen had gekeken.

Vastbesloten stapten ze naar het vat toe. Terwijl soldaat Pilchard een oogje in het zeil hield aan dek, kon Olivier, als hij op het uiterste puntje van zijn tenen stond, juist over de rand van het enorme vat kijken.

„Ben je daar, Pollie?" zei hij.

Het antwoord dat hij kreeg, klonk gedempt en enigszins knorrig.

„Natuurlijk. Kan ik eruit komen?"

„Wacht even. Eerst kijken of er onraad is!"

„Asjemenou!" riep soldaat Pilchard uit. „Net iets voor haar! Er is niemand te zien, Pollie! Kom er maar uit!"

Wederom keek Olivier over de rand van het vat. Tot zijn verwondering zag hij dat er een voorraad gedroogde perziken in zat, die langzaam maar zeker omhoog kwam en daarna aan weerskanten uiteen rolde, zodat tenslotte de

...zodat tenslotte de geheel verfomfaaide haardos van Pollie te voorschijn kwam.

geheel verfomfaaide haardos van Pollie te voorschijn kwam. Aanvankelijk had ze de grootste moeite om zich uit de perzikenmassa te bevrijden, maar toen soldaat Pilchard en Olivier haar een handje hielpen, ging het al wat beter en na enige ogenblikken stond ze aan dek.

Wederom vergewiste soldaat Pilchard zich ervan dat er geen onraad te bespeuren was. Daarna verschool het troepje zich vlug in een afgelegen hoek achter een van de sloepen. Pollie zag er afschuwelijk uit. Het was haar duidelijk aan te zien, dat ze het tijdens haar verblijf in het perzikenvat allesbehalve gemakkelijk had gehad.

Ze rekte zich eens uit en schudde zich als een jonge hond. Tot verrassing van haar bevrijders droeg zij jongenskleren: een oude smerige broek en een blouse met open hals. Soldaat Pilchard en Olivier keken haar vol verwondering aan. Bezorgd vroegen zij zich af wat voor moeilijkheden haar plotselinge verschijning aan boord van de *Zwaluw* zou opleveren.

„Hè, hè, ik ben zo stijf als een lat," zei Pollie doodnuchter, terwijl ze haar kleren een beetje in orde bracht. „Ik heb zeker zes uur op mijn hurken in dat vat gezeten met een vracht perziken op mijn hoofd. Ik geloof dat ik van mijn leven geen perzik meer kan zien." Daarna voegde ze er met een brede grijns aan toe: „Maar hier ben ik dan!"

„Maar, Pollie, wat zal je vader er wel van zeggen?"

„Dat zullen we wel zien. Als vader dacht dat ik op mijn eentje zou achterblijven, was hij er glad naast. Beste oom, heeft u ook even een kam voor me?"

„Een kam? Als je vader je in de gaten krijgt, staat je heel iets anders te wachten dan een kam, reken daar maar op, meisje! Asjemenou! Olivier en ik stonden net op ons dooie gemak een praatje te maken tegen de verschansing en een beetje naar de zee te kijken. . ."

„Ja, dat heb ik gehoord," zei Pollie, „er is me geen woord ontgaan. Al moet ik je eerlijk bekennen, dat ik haar soms maar een brutaal nest vind, hè?"

De soldaat en de jonge tamboer voelden zich beslist niet op hun gemak, toen Pollie rustig stond af te wachten wat ze hiertegen hadden in te brengen.

„Kop op, oom Pharao!" zei ze tenslotte. „Alles komt best terecht. Hoe staat het met vaders humeur?"

„Sinds het ogenblik dat we aan boord zijn gegaan, heb ik hem nog nooit zo nors gezien," zei Olivier.

„Als ik me niet vergis, zit je vader lelijk in de put, beste meid," zei soldaat Pilchard. „Moet je nagaan, er is geen thee aan boord. En jij weet maar al te goed, hoe slecht hij daarbuiten kan. Hij is nu al zo lang sergeant, dat hij er zijn vaste gewoonten op na houdt. Een kopje thee op zijn tijd verandert alles, als hij in een slechte stemming is. En omgekeerd,

„Nou, dat komt goed uit," zei ze, „kijk maar eens wat ik hier heb."

als hij geen thee krijgt, wordt hij hoe langer hoe neerslachtiger.

Een ogenblik staarde Pollie somber voor zich uit. Maar opeens klaarde haar gezicht op.

„Nou, dat komt dan goed uit," zei ze, „kijk maar eens, wat ik hier heb."

Uit een van haar broekzakken haalde ze een klein pakje met blauwe omslag te voorschijn en uit de andere een citroen met een zakje suiker.

„Zo," zei ze, „dat is vaders geliefkoosde merk. En voor alle zekerheid heb ik ook maar een citroen meegenomen. Als jij nu even naar de kombuis gaat, Olivier, om een ketel kokend water te halen en een paar kopjes. . ."

„Ik begrijp niet. . ." stamelde Olivier.

„Wat mij betreft," kwam soldaat Pilchard tussenbeide, „ik wou graag dat jullie er even goede nota van namen, dat ik met deze hele geschiedenis niets te maken heb. Ik ben alleen maar belangstellend toeschouwer. En meer niet."

„Eerst gaan we thee zetten, dan gaat oom Pharao vader opzoeken om hem op de schrik voor te bereiden. Olivier brengt hem ondertussen een kop thee bij wijze van voorzorgsmaatregel. En daarna. . . De rest vertel ik zo dadelijk wel. Schiet op, Olivier, water halen in de kombuis! En een beetje vlug!"

Toen Olivier terugkwam met een keteltje kokend water, keken hij en soldaat Pilchard belangstellend toe, hoe Pollie thee zette.

„Pollie, ik vind het geweldig dat je er bent," zei Olivier. „Maar je had het echt niet moeten doen. Discipline is discipline, weet je? En bevel is bevel!"

„Bevelen die geen rekening houden met mijn wensen, kunnen me gestolen worden," antwoordde Pollie bedaard.

„Best," antwoordde Olivier, „maar wat zal vaandrig Boscowen er nu wel van zeggen?"

„O, vaandrig Boscowen neem ik wel voor mijn rekening. We zijn de laatste tijd de beste vrienden. Ziezo, oom Pharao, wilt u nu alstublieft vader even aan het lijntje houden? Kijk, ik zie hem daar net de kajuitstrap opkomen."

Soldaat Pilchard schudde weifelend het hoofd, zuchtte en maakte dat hij wegkwam.

„Opgepast, Olivier!" zei Pollie. „Hier, neem deze twee mokken thee en breng die naar vader en oom Pharao. Als vader je vraagt, hoe je aan die thee bent gekomen, zeg je maar dat iemand hier aan boord hem gezet heeft en dat hij bereid is ermee door te gaan, op voorwaarde dat vader hem een persoonlijke gunst verleent. Ondertussen verstop ik me in de buurt om te horen wat hij zegt. Op het geschikte ogenblik kom ik te voorschijn. En laat dan de rest maar aan mij over. Vooruit, schiet op!"

Met in elke hand een beker thee begaf Olivier zich naar het achterschip. Maar al spoedig bleef hij aarzelend staan. Soldaat Pilchard was in gesprek geraakt met de sergeant. En er was geen twijfel aan, Pollies vader was in een bar slecht humeur.

„Zo, ben je daar eindelijk, soldaat?" brulde hij Pilchard toe. „Wat heb je in vredesnaam de hele morgen uitgespookt? Nou? Ik wou het eens even met je hebben over tamboer Crow. Toen we vanmorgen vroeg aan boord kwamen met de gevangene, leek het wel of hij erbij stond te slapen. Het wordt hoog tijd dat je hem eens aan zijn verstand brengt, dat het geen pleziertochtje is. Als hij niet gauw een beetje actiever wordt en wat vlugger opschiet, krijgt hij met mij te doen! Al is hij dan duizendmaal mijn neef!"

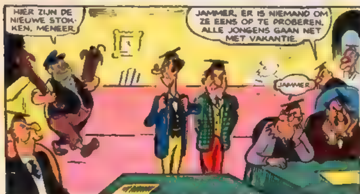
Op dat ogenblik keek hij om en zag Olivier staan.

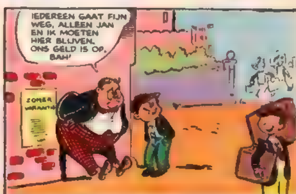
„Wat sta je daar nu te luilakken, Crow?" schreeuwde de sergeant. „Vertel op! Kom eens wat dichterbij. En wat heb je daar in de handen? Hè?"

Wordt vervolgd

BILLIE TURF

HIER ZIJN DE NIEUWE STOKKEN, MENEER.
JAMMER, ER IS NIEMAND OM ZE EENS OP TE PROBEREN. ALLE JONGENS GAAN NET MET VAKANTIE.
JAMMER

IEDEREEN GAAT FIJN WEG, ALLEEN JAN EN IK MOETEN HIER BLIJVEN. ONS GELD IS OP. BAH!
ZOMER VAKANTIE

JAN, IK HEB WAT BEDACHT OM VAKANTIEGELD TE VERDIENEN.

ALS U ONS NU EEN ZILVERSTUK GEEFT VOOR IEDERE KLANT DIE WE AAN BRENGEN.
NOU, VOORUIT DAN MAAR!
STOMERIJ
KOSTUUM STOMEN 2.50

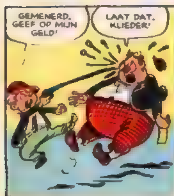

EVEN MET INKT VULLEN EN DAN AAN DE SLAG!

VUREN! RAAK!
LERAREN-KAMER

LAAT UW KOSTUUM STOMEN BIJ STOMERIJ KWIEK
ZEG, MENEER KWEL, AL ONZE PAKKEN ZITTEN ONDER DE INKT. U GEBRUIKT ZEKER WEER EEN LEKKE VULPEN, HÈ?

KOSTUUM STOMEN 2.50
ER KOMEN AL TIEN KLANTEN AAN. DAT IS DUS TIEN ZILVERSTUKKEN VOOR ONS!

ZEG, BILLIE, DE HELFT VAN DAT GELD IS VOOR MIJ!
VERGEET DAT MAAR. IK HEB HET PLAN BEDACHT, JAN!

GEMENERD, GEEF OP MIJN GELD!
LAAT DAT, KLIEDER!

ME VOL MET INKT SPUITEN, DAT DURF JE WEL, HÈ? HIER HEB JIJ JE PORTIE!

TWEE PAKKEN ONDER DE INKT. LAAT OGENBLIKKELIJK JE PAK STOMEN, JONGENS

TWEE JONGENSKOSTUUMS OM TE STOMEN. IK KOM ZE LATER WEL HALEN.

Onze huid

Op de vraag „Wat is onze huid eigenlijk?" heeft eens iemand als antwoord gegeven: „Een stevig vel, dat onze lichaamsdelen bij elkaar houdt." Een geestig antwoord, dat echter maar weinig over de huid zelf zegt. Wanneer iemand zich met een speld prikt, voelt hij pijn. Wanneer hij met zijn handen een sneeuwbal kneedt, voelt hij dat dit een koud werkje is. Eigenlijk is het de huid, die deze dingen voelt en wel door middel van miljoenen kleine orgaantjes. Op elke vierkante centimeter van de huid bevinden zich 2 warmte- en 12 koudepunten, 25 punten die gevoelig zijn voor knijpen en drukken en 200 punten waarmee pijn gevoeld wordt. Verder zijn er op datzelfde kleine stukje huid: 15 talgklieren, 100 zweetkliertjes, 6000 cellen, 100 centimeter bloedvaten en 400 centimeter zenuwdraden. Om uit te rekenen hoeveel van deze „instrumentjes" een volwassene in totaal heeft, moet elk van deze getallen met 20.000 vermenigvuldigd worden.

J. LOUWMAN

Kees aarzelde niet langer, klemde de enveloppe onder zijn arm en ging op weg naar de dichtstbijzijnde politiepost.

Zou iemand hem verloren hebben? Ook een domme vraag! Tenslotte gooit niemand een geheime enveloppe zo maar op straat.

Kees sloeg een hoek om. Hij liep nu in de Hoofdstraat en aan het eind hiervan was een politiebureau. Hij vroeg zich af of ze daar al van een vermissing op de hoogte waren.

Kees was zo in gedachten verdiept dat hij niet bemerkte, dat er vlak naast hem een auto langs de trottoirband stopte. Pas toen hij aangeroepen werd, kreeg hij de auto in de gaten. Een dikke meneer die achterin zat, had een portier geopend en vroeg: Zeg, jongeman, kan jij me vertellen, waar we de Lindebloesemstraat kunnen vinden?"

„Ja, meneer," zei Kees en hij stapte naar de auto toe om de weg duidelijker te kunnen uitleggen.

„U gaat hier maar rechtuit en dan de tweede straat rechts " Kees gaf met zijn vrije hand de richting aan. „Dan rijdt u door, tot u. . ."

Verder kwam Kees niet, want plotseling had de dikke meneer de grote, gele enveloppe onder zijn arm vandaan gegrist. Het portier sloeg voor zijn neus dicht en de auto stoof met een vaartje weg

Een ogenblik bleef Kees beduusd staan

Kees doet een

Schel fluitend, de handen diep in de zakken, de voetbalschoenen onverschillig om zijn nek bengelend stak Kees van Hout de straat over. Hij had fijn getraind vanavond. Als het zaterdag een beetje meezat, wonnen ze de wedstrijd tegen Unitas en dan werd zijn club, D.W.O., kampioen. Stel je voor: KAMPIOEN. Het elftal waarvan hij aanvoerder was!

Kees bromde tevreden en gaf een speelse trap tegen een steentje, dat voor zijn voeten lag. Met zijn ogen volgde hij het steentje, dat huppelend het trottoir over schoot. Hij mat zijn passen om het opnieuw een welgemikte schop te verkopen. Maar Kees schopte niet. Kees bleef stilstaan.

Hij stiet een scherp geluid uit. Het steentje was namelijk vlak naast een grote, gele enveloppe tot stilstand gekomen. Meestal interesseerde Kees zich niet voor een enveloppe die zo maar op straat verloren in een hoekje lag Maar nu wel, want zijn scherpe ogen hadden op een hoekje van de enveloppe het woord GEHEIM opgemerkt. Hij vergat dan ook dadelijk het hele steentje en raapte de enveloppe op Hij bekeek hem aan alle kanten, maar bepaald wijzer werd hij er niet van. Behalve het woord geheim stond er niets op. Er zat wel iets in. Zo te voelen was het een dik pak papieren.

Wat kon er in een enveloppe zitten, waarop met grote letters GEHEIM stond? Dat moest iets heel belangrijks zijn. Documenten. Misschien hadden die papieren wel betrekking op een uitvinding. Misschien waren het geheime regeringsdocumenten. Zou hij die enveloppe eens openmaken?

Nee, nee, dat kon hij niet doen. Dan was het niet geheim meer.

Maar wat moest hij er dan mee aan? Van wie was die geheimzinnige enveloppe? Kees draaide de enveloppe besluiteloos in zijn handen rond. Wacht eens even. Hij moest hem naar de politie brengen. Natuurlijk. De politie zou zo'n geheime enveloppe best mogen openen en dan kon die er ook voor zorgen, dat hij bij de eigenaar terugkwam.

Toen werkten zijn hersens weer op volle toeren. Dat was geen zuivere koffie. Je grist zo maar niet een enveloppe onder iemands arm weg. Daar zat meer achter. En Kees zette het schreeuwend op een rennen. Voorbijgangers keken op, maar begrepen niet waarom die jongen zo'n kabaal maakte.

Kees rende ondertussen onverdroten verder. Maar hoe hard hij ook liep, zijn achterstand werd natuurlijk steeds groter. Hij stond dan ook juist op het punt de ongelijke strijd op te geven, toen hij nieuwe hoop kreeg. Het verkeerslicht tweehonderd meter verder sprong op rood. Juist voor de naderende auto En die moest natuurlijk stoppen. Kees verdubbelde bijna zijn snelheid. Honderd meter, vijftig meter. Het licht stond nog altijd op rood. Zou hij het halen? Kees zette een verschrikkelijke eindspurt in. Zijn bengelende voetbalschoenen hinderden hem geweldig, maar hij nam niet de moeite ze van zich af te gooien. 't Zou hem te veel tijd kosten.

Buiten adem bereikte hij de auto. Hij

sloeg met zijn vuisten tegen het portierraam.

De dikke meneer keek verschrikt op.

„Geef terug! Geef terug," riep Kees woest, terwijl zijn vuisten onophoudelijk tegen het raam beukten. Enkele mensen bleven staan. Wat was er met die razende knaap aan de hand? Er kwam een man op Kees toegelopen.

De man achter in de auto schoof zenuwachtig heen en weer. Hij wisselde een paar woorden met de chauffeur en opende toen het portier.

„Geef terug! Geef hier die enveloppe!" brulde Kees en dook half de auto in om de man de enveloppe te ontfutselen.

Dat had hij echter niet moeten doen, want opeens werd hij beetgegrepen en. . . krachtige handen trokken hem de wagen in. Kees trapte en sloeg wat hij kon, maar de handen lieten hem niet los. Het portier sloeg achter hem dicht, de auto zoefde weg, de voorbijgangers verbluft achterlatend.

„Laat los! Laat me gaan!" brulde Kees weer, maar een hand op zijn mond belette hem verder te roepen. Hij werd ruw op de achterbank neergesmeten.

Kees probeerde zich weer aan de greep van de dikke meneer te ontworstelen.

„Zit stil!" beval deze.

„Prrr. . . Brr. . . Ik wil eruit," zei Kees.

„Niks ervan. Je hebt ons aardig in moeilijkheden gebracht. Nou moet je de gevolgen maar dragen ook."

vondst

„U hebt die enveloppe van me afgepakt."

„Hou je mond. Wat denk je wel, kwajongen. Als je je nergens mee bemoeid had, dan had je nou niet hier gezeten."

„Wat wou je met hem doen?" vroeg de man achter het stuur.

„Meenemen. Als we straks klaar zijn, laten we hem weer lopen."

„Zou dat niet gevaarlijk zijn? Die lui daar hebben misschien de politie al gewaarschuwd." De man wees met zijn hoofd naar achteren.

De dikke man lachte schamper.

„Gevaarlijk? Als we dat kereltje zijn gang hadden laten gaan, was dat veel gevaarlijker geweest. Nu kan hij ons geen strobreed meer in de weg leggen. Dat heb je ervan, hè, als je je met andermans zaken bemoeit."

De man grijnsde Kees kwaadaardig toe. Deze haalde zijn schouders op.

„Wat gaat u nou met me doen?" vroeg hij.

„We gaan je een paar uurtjes opbergen," grijnsde de man. „Tot we die enveloppe, waar jij zo dol op schijnt te zijn, kwijt zijn. Dan ben je weer zo vrij als een vogeltje in de lucht. Maar," liet hij erop volgen, „dat duurt nog wel eventjes. En ik raad je aan je al die tijd erg rustig te houden, want anders heb je nog kans dat het minder prettig voor je afloopt."

Kees rilde. Dat had hij een kwartiertje geleden ook niet kunnen denken. Die twee kerels hadden beslist niet veel goeds met hem in de zin.

Terwijl al deze gedachten door hem heen flitsten, hield Kees zich zo onverschillig mogelijk. Hij begon naar buiten te kijken. Ze reden nu ergens in de havenbuurt. Zouden ze hem naar een schip brengen?

De dikke man stak een sigaret op. Een ogenblik dacht Kees eraan om uit de rijdende auto te springen. Het leek er echter op, dat de man naast hem zijn gedachten kon lezen.

„Als je dat maar uit je hoofd laat, vrind," zei hij en hij lachte spottend.

Kees voelde dat hij een kleur kreeg. Die kerels waren beslist niet van gisteren. Hij keek weer naar buiten. Eensklaps stopte de auto voor een oud, vervallen herenhuis. Kees maakte aanstalten uit te stappen. Voordat hij echter de kruk te pakken had, voelde hij weer een hand op zijn schouder en de dikke man zei: „Kalm, vrind. Eerst meneer dáár." Hij maakte een gebaar naar de chauffeur. Deze stapte uit, keek spiedend van links naar rechts, opende de deur van het herenhuis en gaf toen een wenk.

„Nou jij," beval de dikke man. „En denk erom, geen grapjes."

Kees knikte. Hij opende het portier en stapte uit, direct gevolgd door zijn bewaker. De chauffeur liep voor hem het huis in en tussen de twee mannen in werd Kees naar boven gebracht. Hun voetstappen klonken hol op de kale trap. Ze kwamen op de eerste verdieping. Kees wilde blijven staan. Een por in zijn rug beduidde hem dat hij verder moest. Er werd geen woord gesproken. De stilte maakte hem bang.

Ze beklommen nog twee trappen, toen stonden ze op een soort overloop. Links en rechts van hem waren deuren. Het was er schemerig en kil. Kees werd hoe langer hoe angstiger. Hij had al lang thuis kunnen zijn. Wat moesten zijn ouders wel denken? Ze zouden vast ongerust zijn. Zijn gedachtengang werd onderbroken door een vraag van de chauffeur.

„Welke?"

„Die daar," wees de ander. „Daar zit hij het veiligst."

De chauffeur haalde een bos sleutels voor de dag en opende de deur die de dikke man aangewezen had.

„Naar binnen," commandeerde deze. En toen Kees niet dadelijk gehoorzaamde, gaf hij hem weer een por in de rug. Met tegenzin betrad Kees de donkere ruimte voor hem. Nauwelijks was hij de drempel overschreden, of de deur viel achter hem in het slot. Hij hoorde een sleutel knarsen. Bliksemsnel keerde Kees zich om en begon op de deur te roffelen. Als enig antwoord hoorde hij voetstappen de trap afdalen. Kees hield er maar mee op. Hij leunde met zijn rug tegen de muur aan. Hij voelde zich wanhopig, angstig en verlaten. Hij was alleen in de duisternis, in de macht van twee gemene kerels. Zou die dikke de waarheid gesproken hebben? Zou hij werkelijk straks weer vrij worden gelaten? Hij durfde het nauwelijks te geloven. Hij bleef een ogenblik stil staan luisteren. Heel, heel vaag hoorde hij onder zich het geluid van stemmen. De kerels zaten beneden kennelijk hun plannen verder uit te broeden. Waarom hadden ze hem juist hier gebracht? Stond dat misschien in verband met die grote, gele enveloppe? Kees dacht na. Moest hij hier zo maar willoos blijven wachten, totdat het die twee kerels beliefde hem weer vrij te laten? Of moest hij proberen te ontvluchten? Hij besloot tot het laatste. Je kon tenslotte nooit weten. Als hij erin slaagde hier vandaan te komen, kon hij die kerels nog een pracht van een kool stoven. Hij moest eerst zijn gevangenis maar eens verkennen.

Voorzichtig, met zijn handen om zich heen tastend, bewoog hij zich naar opzij.

. . . direct gevolgd door zijn bewaker.

Hij voelde slechts een kale, houten wand. Na twee, drie passen kwam hij bij een hoek. Voetje voor voetje schuifelde hij langs de muur. Elke vierkante centimeter tastte hij af. Nergens kwam hij een raam tegen. Een plank kraakte onder zijn voeten. Kees bleef staan. Ach, gekheid, ze zouden beneden best verwachten, dat hij op onderzoek zou uitgaan. Verder maar weer. Hij had nu de achterwand bereikt. Ook daar was geen raam of deur. Kees begon te begrijpen dat de kerels geen enkel risico met hem genomen hadden. Ze hadden hem in een soort tussenkamertje opgesloten. Een kamertje, dat door een aantal andere kamers ingesloten werd. Vandaar die ondoordringbare duisternis. Kees was weer bij zijn uitgangspunt, de deur, aangekomen. Hij was even ver als tien minuten geleden. En toch. . . Er moest toch ergens een kans zijn.

Weer begon hij de wanden af te tasten, nam ook de vloer erbij. Bij de achterwand hield hij opeens zijn adem in. Zijn vingers hadden een onregelmatigheid ontdekt. Vlak bij de vloer zat een plank een beetje los. Voorzichtig bracht Kees zijn vingers onder het uitstekende deel en begon te trekken. Er weerklonk een enorm gekraak, maar. . . de plank gaf mee. Kees wachtte even. Niets wees er echter op, dat men hem beneden gehoord had. Snel werkte Kees verder. Hij probeerde zo weinig mogelijk geluid te maken, maar slaagde daar natuurlijk niet helemaal in. Telkens hield hij even op om te luisteren, dan werkte hij weer verder.

Met een scheurend geluid liet de plank in het midden los. Weinige ogenblikken later kon hij hem helemaal uit de wand nemen. Kees bromde tevreden. Het begin was er. Hij gluurde door de opening. Het andere kamertje waar hij nu in kon kijken, was vaag verlicht. Kees vermoedde, dat er zich ergens een raam bevond. Koortsachtig begon hij verder te werken. De volgende plank zat heel wat vaster, maar hij wrikte en trok. Een paar spijkers lieten los. Kees rustte even uit. Het zweet stroomde over zijn voorhoofd.

Met hernieuwde ijver ging hij voort. Nog meer spijkers lieten los. Tenslotte hield hij ook de tweede plank in zijn handen. Voorzichtig legde hij hem op de vloer en probeerde zich door de ontstane opening te wringen. Teleurgesteld moest hij het opgeven: hij kon er niet door. Er moest nog een plank uit. Deze derde was echter heel wat hardnekkiger dan de beide andere. Kees moest al zijn krachten gebruiken om hem los te krijgen. Toen, zonder enige voorafgaande waarschuwing, schoot de plank los. Kees tuimelde achterover. Met een bons kwam hij op de vloer terecht. Snel als de weerlicht krabbelde hij overeind en zette de planken op de tast tegen de muur, ongeveer op de plaats waar ze gezeten hadden. Hij was geen seconde te vroeg. Op de trap klonken voetstappen en een ogenblik later werd de deur geopend. Kees zag de gestalte van de dikke man tegen de deuropening afgetekend.

„Wat was dat?" vroeg deze.

„Ik. . . ik. . . struikelde in het donker..." stamelde Kees.

„Ben je nou helemaal gek om ons de stuipen op het lijf te jagen," mopperde de man. „We dachten dat je er vandoor ging."

„Nee. . . nee. . . hoe kan dat nou. . . ?" stotterde Kees.

„Hou je dan een beetje rustiger, wil je," zei de man nijdig en hij wierp met een slag de deur in het slot.

Kees haalde opgelucht adem. Wat een geluk dat die kerel geen lantaarn bij zich had gehad. Dan had hij de drie planken bij de muur dadelijk gezien. Hij wachtte even tot de voetstappen van de man weggestorven waren. Toen haastte hij zich weer naar de opening terug. Snel nam hij de planken weg en gleed door het gat het andere kamertje binnen. Wat hij gedacht had, was waar. In dit kamertje bevond zich een raam. Kees kon wel juichen. Vooral, toen hij in een zijwand ook nog een deur ontdekte. Die deur leverde echter weer een teleurstelling op. Hij was op slot. Kees liet zich echter niet ontmoedigen. Dat raam was er tenslotte ook nog. Er zat een doodeenvoudig knipslot op. In een wip was het open. Kees snoof diep de frisse avondlucht op. Hè, dat knapte hem op.

Hij boog zich naar voren om uit het raam te kunnen kijken. Veel meer dan een smalle dakgoot die vlak onder het raam liep, kon hij niet zien. Hij trok zich aan het raamkozijn op en werkte zich in de goot. Daar bleef hij even gehurkt met zijn rug tegen de dakpannen zitten. Aan zijn voeten gaapte een donkere afgrond. Kees huiverde even. Had hij daar nu al die moeite voor gedaan? Wat was hij ermee opgeschoten? Voor hem de donkere afgrond, waarvan hij zelfs de bodem niet kon onderscheiden, en links en rechts van hem was ook alles nog in het duister. Even overwoog hij om terug te gaan. Toen vatte hij weer moed. Wie weet, waar hij terechtkwam, als hij de dakgoot afliep. Voorzichtig kwam hij overeind en met één hand tegen de dakpannen steunend begon Kees zich door de dakgoot te bewegen. Hij kwam slechts langzaam vooruit, maar iedere stap bracht hem verder van die twee kerels vandaan.

De weg terug lokte hem niet bijster aan. Verder gaan dan maar.

Langzamerhand kreeg hij zijn zenuwen weer in bedwang. Hij begon zich zelfs tamelijk veilig te voelen in die smalle dakgoot. Hij bewoog zich nu wat vrijer. Eensklaps schoot zijn voet onder hem weg. Hij had waarschijnlijk op een gladde plek getrapt. Het was alsof zijn hart een ogenblik bleef stilstaan. Hij wankelde. Even dacht hij dat hij naar beneden zou

storten. Toen vond hij steun aan een schoorsteen. Hij klemde zich krampachtig vast en vond tenslotte zijn evenwicht terug. Tegen de schoorsteen leunend bleef hij staan. Zijn hart klopte hem in de keel. Hij dacht dat men het in de wijde omtrek zou moeten kunnen horen. Zijn borst ging hijgend op en neer. Dat was op het kantje af geweest. Wat moest hij nu doen? Verder gaan of terug? De weg terug lokte hem niet bijster aan. Verder gaan dan maar. Aarzelend liet hij de schoorsteen los en bracht hij zijn ene voet vooruit. Hij ging nu nog behoedzamer te werk dan tevoren. De dakgoot maakte nu een bocht. Kees werkte zich eromheen.

Verderop zag hij iets, dat zijn hart van vreugde deed kloppen. Aan het eind van de goot bevond zich een lager gelegen dak. Als hij dat kon bereiken — en dat leek hem niet moeilijk — dan bevond hij zich weer een stukje dichter bij de begane grond. Hij talmde niet en begon zich, wat sneller nu, door het laatste stuk goot te werken. Het was een koud kunstje om op het andere dak over te stappen. Zonder gerucht te veroorzaken liet hij zich langs de dakpannen naar beneden glijden, totdat hij opnieuw in een goot stond. Nu kon hij vaag iets onder zich onderscheiden. Was dat de grond? Kees probeerde met zijn ogen de duisternis te doorboren. Wacht. Daar links van het huis, waarop hij zich nu bevond, stond een laag gebouwtje met een plat dak. Een soort schuur. Als hij daar zou kunnen komen, had hij het gevaar zo goed als achter de rug. Maar dan moest hij weer een goot door. Er zat niets anders op.

En weer begon Kees aan een gevaarvolle tocht. Hij was heel voorzichtig, maar voelde zich toch niet erg op zijn gemak. Nu bevond hij zich recht boven het platte dak. Hij liet zich voorzichtig in de goot zakken en gluurde op zijn gemak over de rand. Tjonge, dat viel tegen. Dat platte dak was veel verder weg dan hij gedacht had. De afstand was zeker nog wel een meter of tien. Toch was dat de enige mogelijkheid. Maar hoe moest hij daar komen? Kees dacht na. Hij was nu al zover gekomen. Het zou jammer zijn, als hij de tocht halverwege zou moeten opgeven. Hij boog zich wat verder over de rand en bestudeerde de muur onder zich. Hela, was dat daar een eindje verderop niet een regenpijp? Ja, nu zag hij het duidelijk. Zou hij daarlangs naar beneden durven glijden? Kees kroop ernaar toe. Hij boog zich voorover om de sterkte van de pijp te beproeven. Met één hand hield hij zich aan de rand van de goot vast en met de andere rukte en trok hij aan de pijp. Die gaf niets mee. Kees trok zich in de goot terug.

Zou hij het erop wagen? Het was de enige manier om het platte dak te bereiken. Hij zuchtte. Tenslotte besloot hij het er maar op te wagen. Nu zijn besluit eenmaal vaststond, handelde hij snel. Hij zwaaide zijn benen over de rand van de goot en liet zich voorzichtig aan zijn handen zakken. Een ogenblik bengelden zijn benen in de vrije ruimte, zoekend naar de steun van de regenpijp. Toen hij die tenslotte gevonden had, verplaatste hij één voor één zijn handen. Hij hing nu met zijn volle gewicht aan de pijp. Uiterst voorzichtig liet hij zich naar beneden zakken. Langzaam maar zeker naderde hij het platte dak. Halverwege rustte hij even uit. Hij kon bijna niet meer. Zijn adem ging met horten en stoten. Verder maar weer. Het laatste stukje liet hij zich vallen. Zijn armen waren bijna krachteloos. Met een plof kwam hij op het dak neer.

Even bleef hij naar adem happend liggen. Langzaam voelde hij zijn krachten terugkeren. Na een minuut of vijf was hij weer in staat overeind te komen. Hij begaf zich nu naar de rand van het dak en bemerkte tot zijn grote vreugde, dat de begane grond zich hooguit twee meter onder hem bevond. Hij greep de rand van het dak, liet zich aan zijn handen zakken en plofte naar omlaag. Hij zakte losjes door zijn knieën en kon wel schreeuwen van blijdschap. Hij was ontsnapt. Dadelijk zette hij het op een lopen. Hij wist niet eens welke kant hij op liep, als hij maar ver van die twee kerels en dat akelige huis kwam. Zonder ophouden rende hij verder. Straat in, straat uit. Opeens schrok hij. Naast hem klonk een stem.

„Hee, jô."

Verrast, angstig keek hij opzij. Een auto stond langs het trottoir. Zijn eerste opwelling was terug te rennen. Toen bleef hij staan. Een agent stapte uit de auto.

„Kom eens hier. Jij bent geloof ik die jongen, die we zoeken. Kees van Hout?"

Kees knikte.

„Je vader en moeder zijn behoorlijk ongerust, weet je dat?"

Weer knikte Kees. Hij was te veel buiten adem om te spreken.

„Nou, vooruit, stap in," beval de agent. Hij trok Kees de wagen in. Die plofte op een bank neer. De politiewagen zette zich in beweging. Toen kwam Kees weer op adem. Verward, over zijn woorden struikelend, vertelde hij het verhaal van de gele enveloppe en de twee kerels, die hem hadden ontvoerd.

De beide agenten keken elkaar aan.

„Weet je waar dat huis staat?"

„Ja, zeker!"

„Terug," beval de agent de chauffeur. Gierend keerde de auto en reed terug. De agent pakte de hoorn van de mobilofoon en gaf een bericht aan de centrale post door. Kees tuurde uit het raam en gaf de weg aan. Ze arriveerden gelijk met een andere politieauto bij het herenhuis. De agent beval Kees in de auto te blijven. Deze zag, hoe de agent met een aantal

Gierend keerde de auto en reed terug.

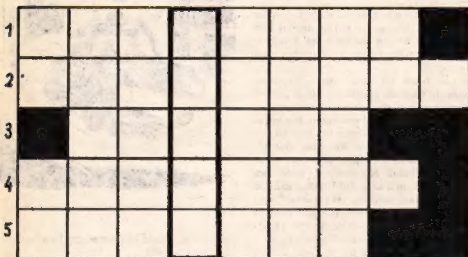
anderen het huis binnenrende. Een lange tijd bleef het stil.

Kees wachtte in angstige spanning. Toen kwam er een groep mensen het huis uit. Behalve de agenten telde hij nog drie andere mannen. Deze drie werden in de andere wagen geladen en voort ging het. Onderweg naar huis vertelde de agent Kees in korte bewoordingen de toedracht van de zaak. De enveloppe bevatte de plannen voor een nieuw soort motor. De twee boeven hadden zich van die plannen meester gemaakt, maar hadden de papieren op straat verloren. Toen ze Kees ermee zagen lopen, hadden ze geprobeerd de enveloppe terug te krijgen. En met succes. Omdat hij het hun echter te lastig maakte, moesten ze hem wel onschadelijk maken. Het ging maar om een paar uurtjes, want diezelfde avond zou er al een koper komen opdagen. Ze hadden er natuurlijk niet op gerekend, dat Kees hun toch nog de voet zou dwarszetten.

Kees begreep er nu alles van. Een trots gevoel doorstroomde hem. Dat had hij 'm toch fijn geleverd. Zijn vader en moeder dachten er echter wel een beetje anders over. Die zaten thuis in angst en beven op hem te wachten. En toen hij het verhaal in geuren en kleuren vertelde, werd het er eerst niet beter op. Huiverend bedachten ze dat dit avontuur weleens anders had kunnen aflopen. Maar ze waren dolgelukkig, dat hij weer veilig bij hen terug was.

En of de club van Kees kampioen werd? Wat dacht je! Voor iemand die een stel boeven de baas kan, is het winnen van een voetbalwedstrijd maar een koud kunstje.

WIE PUZZELT ER MEE?

Invulpuzzel

Bij de oplossing van deze puzzel ga je als volgt te werk. Je vult de gevraagde woorden a en b op elke horizontale rij in, maar je laat de vakjes van het dikomlijnde rijtje open. In elk hokje moet namelijk een bepaalde letter komen te staan, zodat op elke rij van links naar rechts een werkwoord gelezen kan worden, dat onder c omschreven staat. Dus a: een woord vooraan, b: een woord achteraan en c: het geheel onder toevoeging van één letter.

Als alles goed is ingevuld, zie je op de dikomlijnde rij iets staan, waarnaar nog vele mensen verlangen.

1 a. Ruime vestibule
  b. Loven, prijzen
  c. Met de helft verminderen
2 a. Slaapplaats
  b. Van jezelf; ook: aangeboren
  c. Dreigen met
3 a. Uitroep om bijvoorbeeld een paard stil te doen staan
  b. Naaldboom
  c. Toezicht houden over (vee bijvoorbeeld)
4 a. Lang niet dichtbij
  b. Hierin wordt brood gebakken
  c. Pijnloos maken
5 a. Schel, klokje met klepel
  b. Meertje in de heide
  c. Meemaken

Oplossing puzzels uit ons vorige nummer

Kruiswoordraadsel

Z	I	N		W	IJ	D		B	A	R
E	R	E			S	O	M		A	U
E		E	T	S		C		A	L	K
	G		R	I	C	H	E	L		
L	I	L	A		H		E	S		V
A	L		L	U	I	E	R		P	A
M		A	I		N		S	T	A	L
		G	E	L	A	A	T		D	
A	H	A		A		R	E	E		K
R	A		R	U	W			L	E	I
E	L	F		W	IJ	N		K	A	N

Raadsel

EEN KOEKOEK

AANVULPUZZEL

1 R . . . R
2 G . . . G
3 L . . . L
4 K . . . K
5 N . . . N

Hier moeten vijf woorden komen te staan die, zoals je ziet, steeds met dezelfde letter beginnen en eindigen. De andere drie letters moet je zelf aanvullen en daarvoor kijk je maar naar onderstaande omschrijvingen. Als je het goed hebt gedaan, moet je op de middelste rij van boven naar beneden de naam van een insekt kunnen lezen.

1 tabaksgebruiker
2 gaarne
3 eetgerei
4 schrijver op een kantoor
5 kunstvezel

DICKIE DAPPER

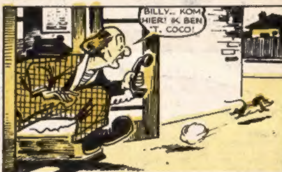
COCO DE CLOWN

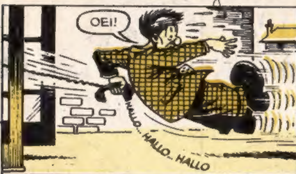

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 38, Antwerpen. Prijs: 5 frank.